

Bart De Wever:
Van Strateeg tot
Staatsman

Bart De Wever:
Van Strateeg tot
Staatsman

Lucas Donders

**Aarzel niet om uw bedenkingen of kritiek op dit boek te delen
via <https://bit.ly/biodewever>**

Schrijver: Lucas Donders
Coverontwerp: Venice AI
ISBN: 9789465124285
© Lucas Donders

1 De Vroege Jaren en Politieke Ontwaking

1.1.1.1 Jeugd en Opleiding

Het was in Mortsels, een voorstad van Antwerpen, dat Bart De Wever op 21 december 1970 werd geboren. De jaren '70 waren voor België een periode van transformatie, een tijd waarin de taalstrijd tussen het Franstalige en Nederlandstalige deel van het land zich steeds verder ontwikkelde. Deze spanningen zouden de toekomstige carrière van De Wever diepgaand vormgeven, maar als kind was hij zich waarschijnlijk nog niet bewust van de politieke arena die hem te wachten stond.

Bart groeide op in een traditioneel Vlaams middenklassegezin, waar het gezinsleven stevig verankerd was in normen en waarden die draaiden om hard werken en discipline. Zijn vader, Paul De Wever, werkte als leraar, en zijn moeder, een huisvrouw, zorgde voor een stabiele en warme omgeving waarin hij en zijn broers en zussen konden opgroeien. Al vroeg viel Bart op door zijn leergierigheid en interesse in geschiedenis. Hij was niet het type kind dat zich gemakkelijk liet meeslepen door de trends van zijn tijd, maar eerder een jongen die de diepgang zocht in alles wat hij deed.

Op school was hij een uitstekende student. Hij las gretig, niet alleen de standaard schoolboeken, maar ook werken van grote filosofen en denkers. Met zijn analytische geest absorbeerde hij ideeën over cultuur, identiteit, en politiek. In die tijd ontwikkelde Bart De Wever een fascinatie voor de Romeinse geschiedenis, een interesse die zijn politieke denken en visie later sterk zou beïnvloeden. De Romeinen, met hun gedisciplineerde aanpak,

hun liefde voor orde en hiërarchie, stonden voor de waarden waar Bart zich door aangetrokken voelde.

Tijdens zijn tienerjaren begon hij steeds meer na te denken over de vraagstukken van identiteit en gemeenschap. Dit was geen toevallige ontwikkeling. Vlaanderen bevond zich in een cruciale fase van zijn politieke ontwikkeling, en de spanning tussen de Nederlandstalige en Franstalige gemeenschappen in België vormde een constante achtergrondruis in zijn vormende jaren. De kwestie van Vlaamse onafhankelijkheid, die door de Volksunie werd verdedigd, begon hem te intrigeren. Maar het zou nog enkele jaren duren voordat hij zelf zijn intrede zou maken in de politieke arena.

Na de middelbare school besloot Bart geschiedenis te gaan studeren aan de Universiteit Antwerpen. Het was daar dat zijn academische en intellectuele talenten echt tot bloei kwamen. Hij onderscheidde zich door zijn scherpe analyses en zijn vermogen om verbanden te leggen tussen de geschiedenis en de hedendaagse politieke structuren. Hij was niet alleen geïnteresseerd in het verleden, maar ook in de lessen die eruit konden worden getrokken voor de toekomst van Vlaanderen. Gedurende deze tijd ontmoette hij ook Geert Bourgeois, een invloedrijke figuur die later een belangrijke rol zou spelen in zijn politieke carrière.

De jaren aan de universiteit vormden een cruciale fase in Bart De Wever's ontwikkeling. Naast zijn formele studie begon hij ook dieper in te gaan op politieke theorieën. Hij bestudeerde nationalistische bewegingen en hoe identiteiten werden gevormd en gemobiliseerd. In debatten met zijn medestudenten verdedigde hij vaak de stelling dat culturele identiteit van cruciaal belang was voor de vorming van stabiele en

succesvolle naties. Hij vond zijn intellectuele thuis in het gedachtegoed van Vlaamse onafhankelijkheid, dat hij niet zag als een simpel nationalistisch project, maar als een manier om het Vlaamse volk een eigen plek in de geschiedenis te geven.

Tegelijkertijd bleef Bart dicht bij zijn wortels. Hoewel zijn intellectuele horizon steeds breder werd, bleef hij gehecht aan de nuchtere, conservatieve waarden die zijn ouders hem hadden bijgebracht. Het idee van Vlaamse autonomie kwam voor hem niet voort uit haat of uitsluiting, maar eerder uit de overtuiging dat Vlaanderen een eigen, welvarende koers moest varen binnen een complex België.

1.1.1.2 Eerste Politieke Stappen

De eerste jaren na zijn universitaire studies waren cruciaal voor de politieke vorming van Bart De Wever. Hij begon zijn carrière niet meteen in de politiek, maar koos ervoor om zichzelf verder te verdiepen in de intellectuele en historische basis van Vlaamse nationalistische ideeën. Dit gaf hem de tijd en ruimte om zijn opvattingen te verfijnen voordat hij zich in het publieke debat begaf. Het was in deze periode dat hij betrokken raakte bij de Volksunie, de politieke partij die zich al sinds de jaren '50 inzette voor Vlaamse autonomie.

De Volksunie bevond zich in de jaren '90 in een existentiële crisis. De partij had te maken met interne verdeeldheid, vooral over de richting die ze moest inslaan. Sommige leden wilden een meer gematigde koers varen, terwijl anderen de Vlaamse onafhankelijkheid veel agressiever nastreefden. De Wever, met zijn pragmatische instelling, zag dat het Vlaamse nationalisme niet gediend was met extremisme, maar wel met een duidelijke,

strategische aanpak. Hij vond in Geert Bourgeois, toenmalig partijleider, een bondgenoot die dezelfde visie deelde.

In 2001 kwam de definitieve breuk binnen de Volksunie. De partij kon de spanningen niet langer aan en splitste zich op in twee facties. Het was een dramatisch moment in de Vlaamse politieke geschiedenis, maar het bood tegelijkertijd een unieke kans. De factie die streefde naar een meer principiële en coherente aanpak van het Vlaamse nationalisme, waaronder De Wever en Bourgeois, vormden een nieuwe partij: de Nieuw-Vlaamse Alliantie, beter bekend als de N-VA.

De N-VA begon klein. De Wever was zich terdege bewust van de enorme taak die voor hen lag. De partij moest niet alleen zichzelf profileren in een al druk politiek landschap, maar ook het vertrouwen winnen van een bevolking die gewend was aan grotere, gevestigde partijen zoals de CD&V en de SP.A. Toch was Bart vastberaden. Hij geloofde dat de N-VA de ware erfgenaam was van de Vlaamse strijd en dat zij de toekomst van Vlaanderen konden veiligstellen. Waar veel politieke analisten de partij aanvankelijk weinig kans gaven, zag De Wever het als een strategisch project dat geduld, visie en doorzettingsvermogen vereiste.

Terwijl de partij zich langzaam maar zeker begon te positioneren in het politieke debat, bleef Bart De Wever zelf vooral op de achtergrond als strateeg. Hij stond bekend om zijn sterke analyses en zijn vermogen om complexe politieke situaties snel te doorgronden. Zijn collega's waardeerden zijn scherpzinnigheid, maar ook zijn nuchtere aanpak. De Wever was niet het type politicus dat snel in de schijnwerpers stond; hij werkte liever achter de schermen aan de lange termijnvisie van de partij.